

OCH JAG SLUTADE KALLA DIG PAPPA

CAROLINE DARIAN / Gisèle Pelicots dotter

**OCH
JAG
SLUTADE
KALLA
DIG
PAPPA**

Översättning:
Sebastian Gröndahl

Familjetraumat som
skakade en hel värld

BOKFÖRLAGET FORUM

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © 2022, éditions Jean-Claude Lattès

Originalalets titel: Et j'ai cessé de t'appeler papa : Quand la soumission
chimique frappe une famille

Översättning: Sebastian Gröndahl

Omslag: Per Lilja

Omslagsfoto: Olivier Roller

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

ISBN 978-91-37-16312-3

”När något väl är satt på pränt, då går det inte längre att fly undan.”

– Lionel Duroy, *Vertiges* (2013)

Förord

Min far står åtalad för att via en kontaktsida på nätet ha bjudit in män att ha sex med hans fru, som han dessförinnan hade gjort medvetlös genom att förse henne med en cocktail av receptbelagda mediciner. Han bad aldrig om några pengar. Hans enda villkor var att han fick filma allt.

Arton av de åtalade sitter för närvarande häktade, medan trettiotvå är frigivna mot borgen och kommer så att förbli tills den slutgiltiga domen faller den 20 december 2024. Under rättegångens fyra månader kan de kila in och ut från domstolen för att sedan återvända till sina trygga hem på kvällen, precis som vilken mönstermedborgare som helst. Jag måste stå ut med att sitta nära dem, vecka ut och vecka in, med bara några stolar som skiljer oss åt.

Om de förklaras skyldiga riskerar de åtalade upp till tjugo års fängelse. Fyrtionio advokater kommer att försvara dem mot åtalpunkter som grov våldtäkt; gruppvåldtäkt; försök till våldtäkt med försvårande omständigheter; sexuella övergrepp i grupp; olaga integritetsintrång genom fotograferande och distribuerande av bilder av en individ; olaga integritetsintrång genom fotograferande och distribuerande av bilder av sexuell natur av en individ och, till slut, innehav av barnpornografiskt material.

Enbart listan på åtalpunkter visar vilka ofattbara brott som har begåtts.

I Frankrike kan de som har lidit skada till följd av ett påstått brott bli målsägande för åklagarsidan, vilket ger dem möjligheten att aktivt delta i rättegången tillsammans med statsåklagaren, som tillvaratar det allmännas intressen. Det kommer att finnas fem målsägande i den här rättegången: min mor, mina två bröder, min svägerska och jag.

Tjugo tusen bilder och filmer som min far har tagit visar på omfattningen av den ofrivilliga drogning som min mor utsattes för. Rätten måste vada genom denna gömma av fasor som byggdes på under alla år som min mor om och om igen utsattes för övergrepp. Det finns till och med bilder på mig, tagna utan min vetskap, och vars följder återstår att slå fast.

Det kommer att bli en offentlig rättegång och inte bakom lyckta dörrar. Med tanke på hur många som väntas närvara har domstolen byggts om med ett särskilt rum för de åtalade, ett annat för advokaterna, åklagarna och de målsägande och ett tredje där pressen och allmänheten kan följa en livesändning av rättegången. Min mor, mina bröder och jag har i flera månader förberett oss i tysthet inför den här prövningen.

I september 2024 kommer vi att kallas till vittnesbåset och bli korsförhörda av advokater och andra medlemmar ur rätten. (I Frankrike bedöms sådana här brott av en jury bestående av enbart yrkesverksamma domare, som alla har rätt att intervensera.) Våra liv kommer att granskas och dissekeras in i minsta detalj – liv som vi för bara några år sedan nonchalant skulle ha beskrivit som banala. Vi gör oss inga föreställningar om vad som väntar: vi kommer att tvingas återuppleva den mardröm som min fars handlingar har inneburit och se det hela blottläggas inför allmänhetens beskådan.

Det blir en kort frist när rättegången väl har inletts, eftersom min far, Dominique, inte kommer att vittna förrän i mitten av

september. Under de efterföljande veckorna kommer de övriga åtalade att frågas ut. Efter det är det åklagarna, de målsägande och advokaterna som har ordet.

Vi vet att det kommer att bli smärtsamt att än en gång höra hur vår mor förföljdes, men utöver det vet vi inte vad vi har att vänta. Ingen av oss har upplevt något liknande som på något sätt skulle kunna förbereda oss. Det som har drabbat vår familj kan bara beskrivas som en katastrof. Min far inte bara drogade och våldtog sin fru i nästan tio år, han bjöd också ut henne – enbart för sitt eget voyeuristiska nöjes skull, utan att några pengar bytte hand – till fler än åttio slumpmässigt utvalda främlingar, varav han rekryterade de flesta från sajten Coco.gg. Sidan stängdes till slut ner av myndigheterna den 25 juni 2024 – efter att ha förekommit i flertalet brottmål, med över 23 000 riktade klagomål.

Jag bär på en förödande dubbel börda: jag är barn både till offret och förövaren.

De senaste fyra åren har jag försökt hitta ett nytt sätt att leva. Allt det jag tog för givet, det jag såg som min tillvaros grundstenar, slets ifrån mig på ett ögonblick och lämnade mig vid en svindlande klyfta. Vad för sorts framtid kan man bygga när ens förflutna har raserats i grunden? När ens vardag – den sedvanliga lunken av dagliga rutiner – har blivit oigenkännlig? Under de två år som följde på gripandet av min far snubblade min familj runt i en labyrinth där varje dörr inte bara avslöjade nya fasor, utan också en tidslinje av brott som sträckte sig allt längre tillbaka i tiden. Varje upptäckt medförde fler obesvarade frågor.

Jag har försökt, utan att lyckas, att gräva fram och förstå den sanna identiteten hos mannen som uppfostrade mig. Än i dag förebrår jag mig för att aldrig ha sett eller misstänkt någonting. Jag kommer aldrig att förlåta honom för vad han gjorde under

alla dessa år. Inte desto mindre hemsöks jag fortfarande av minnet av den far jag trodde att jag kände. Det vägrar att släppa taget, djupt rotat i mig som det är.

Jag har inte haft någon kontakt med honom sedan den 2 november 2020, men ju närmare rättegången det lider, desto oftare dyker han upp i mina drömmar under de få timmars sömn jag lyckas kämpa till mig om nätterna. Vi pratar, vi skrattar, vi är tillsammans. Sedan vaknar jag till den mardröm som är mitt nya liv.

Ändå saknar jag min far. Inte den man som kommer att stå i vittnesbåset, men den som tog hand om mig i fyrtiotvå år. För länge sedan, *innan* – när ingen visste att han var ett monster – älskade jag honom något ofantligt.

Hur kan jag hålla mig lugn vid tanken på att konfrontera honom i rätten? Hur kan jag förlika ilskan och skammen med den envisa medkänsla som följer på att vara någons barn? Jag har fått berättat för mig att han har bytt fängelse tre gånger under de senaste fyra åren: från Le Pontet (i Avignon) till Les Baumettes (i Marseille) och så till Draguignan. För tillfället sitter han i isoleringscell. Motstridiga röster fyller mitt huvud. Den ena viskar till mig: Hur har han det i sin nya omgivning? Lider han av att vi inte är där, av isoleringen, av våldet i fängelset? Den andra är hård, avfärdande: Det är rätt åt honom, du tycker väl inte att han förtjänar något annat med tanke på allt han gjort mot mamma, mot familjen, mot var och en av oss? Låt det pervot ruttna. Som man sår får man skörda.

Min far är en brottsling och det är den hårda verklighet jag måste leva med. Jag måste finna mig i att slitats mellan kärleken jag en gång hyste för honom och mitt behov av sanning och rättvisa.

Ibland fylls jag, och krossas, av en känsla av att vara övergiven. Varför är du så långt bort, pappa? Jag trodde att jag var klar med att sörja min far, men i själva verket finns det

fortfarande en liten flicka inom mig som inte har släppt den faderliga förebilden.

Jag är rädd att jag aldrig kommer att kunna hata honom, men rättegången kanske till slut kan sätta stopp för min sorgperiod. Därför att så länge han lever kommer jag nog aldrig att kunna berätta för honom, ansikte mot ansikte, att han har förstört en enorm del av mitt liv, släckt den gnista jag hade *innan*, stampat sönder det naturliga förtroende jag en gång hyste för män.

Det vi har genomlidit har åtminstone tjänat till att kasta ljus på ett fenomen som till stor del är underskattat i Frankrike: ofrivillig drogning är långt mer utbrett inom den familjära och sociala sfären än någon har trott. Det är sexbrottslingarnas favoritvapen, ändå finns det ingen pålitlig statistik för hur det används. 2020, när min far greps, var det ingen som talade om det.

Ofrivillig drogning finns på alla nivåer av samhällsstegen och används mot ett brett spektrum av offer: kvinnor, ibland män, till och med barn, bebisar och äldre. Eftersom kunskapen om det är liten och det knappt syns i den officiella statistiken, upptäcks det sällan och förbises allt som oftast av de personer och strukturer som är tänkta att hjälpa offer för övergrepp. Alla har vi hört talas om GHB (gamma-hydroxybutyrat), ”våldtäktsdrogen”, men vem tänker på risken att bli ofrivilligt drogad av en make, älskare, släkting eller vän, med tillgång till familjens medicinskåp?

På senare tid har flera skandaler, om alltifrån mord på kvinnor till incest, visat att sexuellt våld generellt sett grundar sig i en makt dynamik som förvandlar enskilda gärningar till systematisk praxis. Ofrivillig drogning är inget undantag: det stora flertalet offer är kvinnor och i över 70 % av de kända fallen är drogandet en upptakt till sexuella övergrepp. Därtill, vilket är

det mest slående, sker denna typ av våld framför allt mellan hemmets fyra väggar.

En studie gjord av det franska läkemedelsverket, baserat på 727 anmälningar rörande sexuella övergrepp som inkom till polisen under 2021, visade att det i 82 fall rörde sig om ofrivillig drogning. Det typiska offret var en kvinna mellan 20 och 30 (69,5 % av fallen rörde kvinnor, men det är troligt att den verkliga siffran är mycket högre). Antalet traumatiserade offer som i sådana fall vågar framträda för att utstå en obönhörlig rättsprocess måste sannerligen vara få. De preparat som förövarna använde var oftast – i 56 % av fallen – receptbelagda eller receptfria mediciner: antihistaminer, ångstdämpande medel, sömntabletter och smärtstillande opioider. Sömntabletter, allergi- och hostmedicin uppskattas av förövarna för sina lugnande och muskelavslappnande egenskaper. Den näst mest använda substansen, i 21,9 % av fallen, var MDMA, också känt som ecstasy, medan GHB bara förekom i 4,8 % av fallen. Förövaren var ofta någon som offret kände väl (41,5 % av fallen) och övergreppen ägde ofta rum i hemmiljö (42,6 % av fallen).

Det är viktigt att påpeka att offren själva oftast inte är medvetna om övergreppen – precis som i min mors fall har de ingen aning om vad de utsätts för. Att tala öppet om och söka hjälp i fall av våld och spänningar i hemmet är i vanliga fall svårt, men om offren knappt kan minnas övergreppen eller förövarna blir det nästintill omöjligt. OFrivillig drogning flyger under radarn och ger förövarna en känsla av strafffrihet, samtidigt som det eggat dem att fortsätta. Det kan gå månader, om inte år, innan någon märker något.

I stort sett försöker sexbrottslingen paralysera sitt offer, stänga av henne som en lampa. Hon blir en docka, en leksak i brottslingens händer. Vissa experter menar att orsaken till att ofrivillig drogning är så utbredd delvis är kopplat till

möjligheten att kringgå eventuella skuldkänslor genom att intala sig att offren inte kände någonting och därför inte kommer att beväras av minnena av övergreppet i efterhand.

Men offret glömmar inte: hennes kropp och hennes undermedvetna bär ärren. Inte heller kan hon fly undan biverkningarna av preparaten som hon ofrivilligt intar. Ändå är det nästan omöjligt att påtala övergreppet. Att anmäla en våldtäkt är redan i sig otroligt svårt. Lägg därtill att man var halvt medvetlös och inte har några minnesbilder av vad som föregick övergreppet, så är det enda som finns kvar tvivel och tystnad.

Offret – som i sitt huvud inte ens är säker på om hon verkligen är det – ställs inför en känsla av förvirring och maktlöshet. Oförklarliga hälsoproblem drabbar henne med förvånande regelbundenhet, men läkaren, som inte har tränats i att känna igen symptomen, överväger aldrig ofrivillig drogning, förutsett att hon eller han ens har hört talas om det. Inte ens när läkaren får höra om ovanlig trötthet, minnesförlust, yrsel och återkommande illamående, lär hon eller han tänka på att fråga om överkonsumtion av läkemedel . . . Och även om frågan ställdes, så skulle offret, omedveten om vad som har hänt, svara nekande!

I de enstaka fall där det faktiskt föreligger misstanke om ofrivillig drogning saknar läkarna de rätta diagnostiska verktygen. Ett drogtest är enda sättet att fastställa förekomsten av sederande medel, men det är inte standardförfarande inom primärvården. Det åligger offret att ta initiativet, samtidigt som hon själv är dömd att på egen hand bekosta jakten på bevis. Alldeles ensam, ställd inför den tidskrävande, snåriga och kostsamma processen med att få tillgång till laboratorier och experter, är den mest troliga utgången att offret, slutkörd, helt enkelt ger upp och aldrig anmäler saken till polisen.

Det finns ingen universallösning på det här problemet.

För att kunna hjälpa offren måste vi förse dem som jobbar inom primärvården med de rätta verktygen för att upptäcka övergreppen. För att brotten ska bli anmälda, och inte minst att rättvisa skipas, måste vi uppmuntra och underlätta informationsutbyte mellan läkarkåren, polisen och rättsväsendet.

Det kommer inte att ske några verkliga framsteg förrän ofrivillig drogning inte bara betraktas som en polisiär angelägenhet, utan som en folkhälsofråga. Och till råga på allt en vida utbredd sådan. Studier har visat att ofrivillig drogning orsakar fallskador, koma, minnesförlust, sömnsvårigheter, oförklarlig viktminskning, beroendeproblematik, oönskade graviditeter, trafikolyckor och posttraumatiskt stressyndrom – det är allmänhetens hälsa som står på spel. Hälsomyndigheter, socialtjänst, polis, rättsväsende, medborgarorganisationer: utan deras koordinerade insatser kommer problemet att bestå. Vi har ett kollektivt ansvar, det är bara att inse det.

I september 2022, några månader efter att det först hade skrivits om min mors fall i tidningarna, beslöt jag mig för att gå samman med andra som vikt sitt liv åt kampen. Ett år senare lanserade vi en rörelse vid namn ”Stoppa ofrivillig drogning (#Mendorspas): bedöva mig inte”, för att synliggöra och förebygga problemet. Numera är min målsättning inte bara att ge röst åt min mors fall, utan åt alla osynliga offer.

Genom det här initiativet har jag haft den goda turen att få stöd från människor som jag beundrar djupt. En av dem är Leila Chaouachi, farmaceut och expert på övervakning av läkemedel vid Centrum för utvärdering och information om läkemedelsberoende i Paris. Det är Leila som ansvarar för den årliga studien som utförs av det franska läkemedelsverket. Hon leder insatsen för att upprätta ett regelverk på nationell nivå för medicinsk behandling av offer för ofrivillig

drogning. Hon spelade också en avgörande roll i att klargöra för mig att min mors fall inte på något sätt var en isolerad händelse.

Jag kontaktade en mängd mediepersonligheter för att be dem sprida nyheten om vårt initiativ på sociala medier. Jag skulle aldrig ha kunnat göra det utan hjälp från ett stort antal individer som har stöttat mig alltsedan starten. Utan min vän Arielle och hennes team skulle jag inte ha fått den mediebevakning och det uppsving som gjorde att jag kunde lansera #Mendorspas. Tillsammans har vi kunnat utforma en kampanj för att synliggöra den inverkan som ofrivillig drogning har på ett hem. Vi efterlyser ett välfinansierat utbildningsprogram för vårdpersonal och bildandet av en arbetsgrupp med representanter från alla berörda myndigheter i syfte att förbättra omhändertagandet och stödet till offren, särskilt inom primärvården.

Joël Guerriau-affären slog ner som en bomb den 14 november 2023, när han som ledamot i senaten anklagades för att ha försökt droga Sandrine Josso, en folkvald representant för departementet Loire-Atlantique. Joël påstår ha bjudit in Sandrine till sin lägenhet för att fira sitt omval till senaten. Hon var förvånad över att vara den enda gästen och menar att Joël spetsade hennes champagne. Omtöcknad och illamående, i tron att hon kanske höll på att få en hjärtattack, lyckades Sandrine fly lägenheten.

En förbipasserande taxiförare fann hennes tillstånd oroväckande och i bilen ringde hon akuten och bad sedan föraren att ta henne direkt till sjukhuset. När hon undersöktes uppvisade hon typiska symptom för någon som fått i sig droger: vidgade pupiller, torr mun och en allmän känsla av yrsel. Ett drogtest avslöjade spår av MDMA i hennes blod. Joël Guerriau åtalades därefter för att ha "tillfört ett ämne utan offrets samtycke för att försämra hennes omdöme och frånta

henne hennes fria vilja i syfte att begå våldtäkt eller någon annan form av sexuellt övergrepp”. Om han döms riskerar han upp till fem års fängelse.

Fallet har inte tagits upp i rätten ännu, men om anklagelserna visar sig sanna bevisar det en allvarlig sak: att ofrivillig drogning kan begås av en kollega på kontoret. Personen som försöker droga dig kan mycket väl vara en vän. För första gången hade frågan om ofrivillig drogning tagits upp inom politikens värld – av en kvinna med modet att tala ut, klart och tydligt.

Jag tog omedelbart kontakt med Sandrine för att bjuda in henne att bli galjonsfigur och talesperson för vår organisation. Min tankegång var enkel: om vi kan förvandla individuella trauman till en kollektiv talan kommer vi att lyckas. Vi slog ihop våra påsar på en gång. Vårt mål är att uppmana offren att träda fram, genom att berätta för dem att de kommer att bli hörda, trodda och hjälpta. Det är viktigt att lyckas nå ut till dem som inte har förmånen att vara kända, offentliga personer med tillgång till media.

Sandrine fick i uppdrag av premiärministern att leda en statlig utredning av problemet med ofrivillig drogning, men när parlamentet nyligen upplöstes, den 9 juni 2024, satte det stopp för utredningen. Vi vet inte om den kommer att återupptas under nästa regering.

Den sista delen av det här förordet måste dedicerats till den starkaste, mest beundransvärda kvinna jag känner. Min mamma. Hon är i skrivande stund sjuttiofå år och har levt ett hårt liv, med många stunder av förtvivlan. Innan hon ens fyllt nio dog hennes mamma – i januari 1962, mitt i vintern. ”I sviterna av en långdragen sjukdom”, som man sa på den tiden. I dag skulle man uttrycka sig mer direkt: hon dog av spridd cancer. Såret efter en sådan förlust läker aldrig helt och formar till

viss del barnets framtid. Det var därifrån min mamma fick sin järnvilja, beslutsamheten att övervinna vilka hinder hon än mötte. Hennes kärlek till livet är villkorslös, vad ödet än ställer i hennes väg.

När min fars brott avslöjades, lämnade min mamma deras gemensamma hem utan ett ögonblicks tvekan. Hon tömde skåp, tog ner foton, slängde möbler och packade flyttlådor utan att (nästan) falla några tårar. Trots skuggan som hade lagt sig över de femtio år hon tillbringade vid sin makes sida, behöll hon sin värdighet. Skör och slutkörd, visst, men även stoisk i det tysta.

Hon hade inget val. Hon visste att hon måste flytta, även om det innebar att ta farväl av vännerna, grannskapet, byn, landskapet och bergen som hon älskade, för att leva ensam på en ännu okänd plats. Vi två är väldigt olika. Jag är som en öppen bok, mina känslor ligger på ytan för allmän beskådan. Hon är som en medeltida drottning – huvudet högt, stolt hållning, aldrig ett klagomål. Hon är den sanna hjältinnan i den här berättelsen, där hon tronar över ruinerna av sitt rike.

Under de senaste två åren har mamma blivit den dominanta figuren i vår familj. Ändå var hon min fars främsta offer: drogad, utnyttjad och kastad till vargarna. Hon har outtröttligt pratat igenom allt med sina barn och lyssnat på oss medan vi bearbetat det för egen del. De morgnar när jag inte kunde kliva ur sängen på grund av ilska eller ångest, så var min mamma alltid där för att uppmuntra mig, säga åt mig att gå ut, träffa folk och fortsätta med mitt liv.

Hon lydde sina egna råd. Hon flyttade till en ny plats där hon inte kände någon och lärde sig att leva på egen hand. Hon började köra bil igen och tog över underhållet av sitt hem och det praktiska som rörde ekonomin – alla de saker som min far tidigare skötte om. Hon har lärt känna nya vänner, skapat sig en hel umgängeskrets, börjat träna igen och gör kulturella

utflykter, samtidigt som hon har hållit tyst om livet *innan*. Hon är glad, rolig och full av energi. Hennes mål är att återta rätten till ett normalt liv, att leva vidare på en plats där hon kan undvika de alltför nyfikna. Inte en enda gång tappade hon modet, inte ens när hon fick höra att en av dem som våldtog henne var hivpositiv. Hennes naturliga elegans sträcker sig till och med så långt att hon vägrar att säga något ont om vår far.

Under de senaste månaderna har mamma insisterat på att jag måste ta bättre hand om mig själv. Jag kastade mig med kropp och själ in i kampen mot ofrivillig drogning i Frankrike, men att tala ut offentligt och i medias blickfång är ingen lätt match. Att engagera sig i en fråga som så länge har ignorerats kräver en hög tolerans för misslyckande och frustration.

Jag finner styrka i min mors personliga credo: ”Tappa aldrig tron på livet och de mirakel som väntar på dig.” Det kanske låter naivt för vissa, men det har hållit mig på benen.

Det var min mamma som beslöt att rättegången inte skulle hållas bakom lyckta dörrar. Det är tack vare henne som allmänheten kommer att kunna höra och se allting. Hon ville att de femtio åtalade männen skulle utsättas för allmänhetens blick. En rättegång bakom lyckta dörrar skulle ha varit tryggt för dem. De borde svara för sina brott inför största möjliga publik. Vi pratade länge och väl om detta innan hon fattade sitt beslut. Jag respekterar hennes beslut, även om jag oroar mig för att vår familjehistoria ska fläkas ut i media. Man kommer att slå ner på detaljer och lögner kommer att spridas. Jag har ingen aning om hur jag ska stålsätta mig inför en sådan granskning. Vem skulle inte känna sig orolig inför att förlora kontrollen över de mest intima detaljerna i sitt liv?

Som mamma själv har uttryckt det så har hon kastat av sig sina bojor, med lite hjälp av mina utflykter ut i offentligheten. Hon menar att det är omöjligt att hjälpa andra offer om man skäms för att vara ett offer själv. Hon sa till mig: ”Caroline, du

ska ha stort tack för allt du gjort för dem som har lidit offer för ofrivillig drogning i hemmet. Du har valt den här kampen, och jag ska göra mitt bästa för att bli den mest värdiga av förkämpar.”

Mitt bland all förödelse håller min mor mig fortfarande hårt i handen.

Om du vill veta vidden av denna förödelse, läs då vidare.